

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **Mgr. J. L.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
sídlem Václavské náměstí 819/43, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **generální ředitel Vězeňské služby České republiky**
sídlem Soudní 1672/1a, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 11. 10. 2023, čj. VS-199389/ČJ-2023-80000L-51ODV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

1. Žalobce je příslušník vězeňské služby. Na soud se obrátil proto, že nesouhlasí s tím, že spáchal kázeňský přestupek.
2. Pro věc je podstatné, zda služební orgány postupovaly správně při vyřizování žalobcových námitek podjatosti, zda byly tyto námitky důvodné a zda služební orgány vycházely ze zákonných důkazů a věc správně posoudily.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

2. Dosavadní průběh řízení

3. Ředitel Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Praha Pankrác vydal dne 21. 8. 2023 rozhodnutí čj. VS-50990-53/ČJ-2016-800220, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání kázeňského přestupku. Toho se měl žalobce dopustit nedbalostním jednáním tím, že:

dne 17. 10. 2022, kdy byl služebně zařazen na služebním místě dozorce oddělení výkonu trestu, v průběhu denní služby, při výkonu dozorcí služby na dozorcím stanovišti č. 5, které je umístěno na oddíle E/A, B, C přízemí, oddělení výkonu trestu, v čase od 17:09 do 17:10 hod. na chodbě oddílu EC přízemí nezakročil vůči odsouzenému J. A., který nejprve slovně a poté i fyzicky napadl zde telefonujícího odsouzeného V. J., o incidentu mezi jmenovanými ani neučinil oznámení žádnému ze svých nadřízených, neodvedl napadeného odsouzeného k lékařskému ošetření ani konflikt nijak nezadokumentoval, přestože byl odsouzeným J. prokazatelně informován, že k fyzickému napadení došlo.

4. Dle žalovaného žalobce tímto jednáním porušil § 5, § 6 odst. 1, § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 555/1992 Sb., o vězeňské službě a justiční stráž (dále jen „zákon o vězeňské službě“), a § 19 nařízení generálního ředitele Vězeňské služby č. 2/2019, o předcházení, zabránění a včasné odhalování násilí mezi obviněnými, odsouzenými a chovanci (dále jen „nařízení generálního ředitele“), a dále porušil § 45 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Žalobci byl uložen kázeňský trest písemné napomenutí.
5. Proti usnesení se žalobce odvolal. Žalovaný napadeným rozhodnutím jeho odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí ředitele vazební věznice.

3. Žalobní argumentace

6. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V poměrně rozsáhlé žalobě vymezil dva okruhy žalobní argumentace.
7. První okruh žalobních námitek se týká nesprávného posouzení námitek podjatosti, které žalobce během řízení vznesl, a nesprávného postupu při jejich vyřizování.
8. Žalobce vznesl námitku podjatosti v prvostupňovém i odvolacím řízení. Ani v jednom případě však služební orgány nepostupovaly dle § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalobce obsáhle citoval odůvodnění svých námitek podjatosti a uvedl, že služební orgány měly postupovat dle citovaného ustanovení. Protože tak neučinily, rozhodovaly ve věci podjaté osoby.
9. V druhém okruhu žalobních námitek žalobce namítá, že služební orgány neprokázaly spáchání přestupku a nesprávně věc posoudily.
10. Služební orgány založily své závěry mj. na videozáznamu, ze kterého ale nevyplývá to, co z něj služební orgány dovozují. Fyzické násilí mezi vězni nebylo prokázáno. Žalobce incident oznámil následující den, čímž byl splněna povinnost oznámit věc bez zbytečného odkladu. Žalovaný relativizoval výslech svědka A., který uvedl, že se sice doznal k tomu, že uhodil odsouzeného J., ale dodal, že se ho nedotkl a jen promáchl. Tvzení odsouzeného J. o napadení tak zůstává osamoceno. Služební orgány porušily zásadu *in dubio pro reo* a navíc nebyla v žalobcově případě naplněna ani subjektivní ani objektivní stránka kázeňského přestupku.

11. Žalobce dále uvedl, že audiozáznam, který byl pořízený z vězeňského systému pro nahrávání hovorů, nemůže být použit jako důkaz pro usvědčení v kázeňském řízení. Stejně tak je nepoužitelný služební záznam sepsaný žalobcem. Dle § 137 správního řádu nelze použít úřední záznamy o podání vysvětlení. Tím méně je použitelný služební záznam, který byl žalobce povinen sepsat bez jakéhokoliv poučení o jeho následné použitelnosti v kázeňském řízení.

4. Vyjádření žalované

12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. Žalovaný poukázal primárně na to, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal se shodnými argumenty, které žalobce nyní vznášá v žalobě. Proto žalovaný ve vyjádření zopakoval argumenty z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Námitky podjatosti byly částečně opožděné, částečně nemohly založit podjatost úředních osob, proto u nich nebylo třeba postupovat dle § 14 správního řádu. Žalobce spáchal kárný přestupek, což jednoznačně vyplynulo z provedených důkazů.

5. Posouzení věci soudem

14. Soud o věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem účastníci na výzvu soudu nevyslovili nesouhlas [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.)].
15. Soud nepřehlédl, že žalobce v žalobě navrhl, aby soud „*nařídil v dané věci ústní jednání a provedl důkaz přehráním předmětného videozáznamu*“ (str. 13 žaloby). Tento návrh navazuje na žalobcovu argumentaci, co je (a co není) viditelné z videozáznamu, je proto zřejmé, že návrh směřuje k nařízení ústního jednání *za účelem* provedení důkazu. Videozáznam je součástí spisového materiálu, přičemž obecně platí, že obsahem správního spisu se dokazování neprovádí [rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS]. Tento závěr platí i tehdy, pokud žalobce dokazování částí správního spisu výslovně požaduje (rozsudek NSS z 18. 1. 2024, čj. 8 Afs 144/2022-39, bod 22). Je přitom běžné, že správní soudy v rámci hodnocení obsahu spisu mimo ústní jednání posuzují též obsah videozáznamu, který je součástí spisu (např. rozsudek NSS ze 17. 4. 2024, čj. 1 As 48/2024-29, bod 19).
16. Soud tedy návrh žalobce nepovažoval za požadavek na nařízení ústního jednání, který by vylučoval aplikaci § 51 s. ř. s., ale pouze za návrh na provedení dokazování (které se zásadně provádí na ústním jednání – § 77 odst. 1 s. ř. s.). Tomuto závěru odpovídá i to, že žalobce na výzvu soudu, zda požaduje nařídít ústní jednání (čl. 29 soudního spisu), nijak nereagoval. Návrh na provedení důkazu přitom není nesouhlasem s rozhodnutím bez jednání (usnesení rozšířeného senátu NSS z 16. 2. 2016, čj. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Důkaz videozáznamem nebylo třeba provádět (protože je součástí spisu), a proto nebylo třeba ani nařizovat ústní jednání.
17. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná (§ 196 odst. 1 služebního zákona).
19. Žaloba není důvodná.

20. Žalobce předně namítal porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 a násl. Listiny základních práv a svobod v důsledku postupu služebních orgánů při posuzování jeho námitek podjatosti.
21. Žalobce v řízení vznesl několik námitek podjatosti. Nejprve namítl podjatost ředitele vazební věznice (služebního orgánu prvního stupně). Jeho podjatost spatřoval zejména v tom, že v přípisu, kterým žalobcova zástupce informoval o tom, že nebude provádět další dokazování, uvedl, že „*brozí prekluze k potrestání viníka kázeňského přestupku*“. V použití slova „*viník*“ spatřuje žalobce porušení presumpce neviny. O podjatosti svědčilo dle žalobce též to, že se ředitel rozhodl neprovádět důkaz výsledkem zástupce vedoucího oddělení výkonu trestu odnětí svobody.
22. Následně v odvolacím řízení namítl žalobce podjatost členů poradní komise, tajemnice komise, žalovaného a celého Generálního ředitelství vězeňské služby ČR. Důvody podjatosti členů poradní komise spatřoval v rychlosti vyřízení jeho odvolání (komise věc projednala během tří pracovních dnů) a nedostatečnému odůvodnění stanoviska poradní komise, v kterém se komise řádně nevypořádala se všemi odvolacími námitkami. Podjatost tajemnice poradní komise spatřoval žalobce v tom, že po seznámení se spisem stanovila žalobci k vyjádření lhůtu pěti dnů, ač žalobce žádal o lhůtu pěti pracovních dnů. Podjatost žalovaného a celého generálního ředitelství namítl žalobce proto, že žalovaný odpovídá za činnost své poradní komise i celý systém.
23. Služební orgány nepostupovaly ani v jednom z uvedených případů dle § 14 správního řádu a k námitkám se vyjádřily v samotných rozhodnutích o kázeňském přestupku. Žalobce namítá jednak nezákonnost postupu služebních orgánů při vypořádání námitek podjatosti, jednak namítá, že ve věci rozhodovaly podjaté osoby.
24. Žalovaný se obdobnými námitkami zabýval v napadeném rozhodnutí, přičemž soud s jeho posouzením v zásadě souhlasí.
25. Za zásadní soud považuje skutečnost, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Případná procesní pochybení správních (služebních) orgánů nemusí mít automaticky vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. To platí i v případě postupu po podání námítky podjatosti. Žalovaný v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí zcela správně odkázal na judikaturu NSS, ze které plyne, že ne každá námitka je „*způsobila zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobila vyvolat postup podle § 14 odst. 2 (nyní odst. 3) správního řádu*“ (rozsudek NSS ze 4. 7. 2019, čj. 9 As 70/2019-34, bod 48). NSS opakovaně zdůrazňuje, že námitky podjatosti je třeba vykládat nejen formálně, ale též materiálně. Je-li námitka nekonkrétní či na první pohled nedůvodná, nemá její nevypořádání vliv na zákonnost rozhodnutí (rozsudek NSS z 10. 6. 2020, čj. 8 As 127/2018-50, bod 12 a judikatura tam citovaná). Pokud však správní (služební) orgán nepostupuje dle § 14 správního řádu, nese riziko, že „*podjatost bude nakonec shledána až v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí ve věci samé, včetně řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí. Účastníkovi řízení totiž přirozeně zůstává zachováno právo námitku podjatosti rozhodujících úředních osob uplatnit i v rámci opravných prostředků proti meritornímu rozhodnutí*“ (rozsudek NSS čj. 9 As 70/2019-34, bod 48).
26. Pro posouzení prvního okruhu žalobcových námitek je tak podstatné primárně to, zda jím namítané skutečnosti mohly založit pochybnost o podjatosti jednotlivých osob. Soud dospěl stejně jako žalovaný k závěru že nikoliv.

27. Z § 14 odst. 1 správního řádu plyne, že podjatost může mít základ v poměru určité osoby k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům. Poměr musí dosahovat takové intenzity, že lze pochybovat o nepodjatosti osoby, u které je podjatost namítána. Takové skutečnosti žalobce nenamítal.
28. Zamítnutí žalobcova důkazního návrhu ředitelem vazební věznice nemůže založit pochyby o jeho nepodjatosti. Správní orgán rozhoduje, jaké důkazy provede, a není vázán návrhy účastníků (§ 52 správního řádu). Rozhodování o důkazních návrzích je procesním postupem ve věci samé, přičemž obecně platí, že bez toho, aniž by byl shledán zájem konkrétní osoby na výsledku řízení, nezakládá procesní postup ve věci pochybnosti o podjatosti (např. rozsudek NSS ze 17. 9. 2024, čj. 3 As 171/2023-40, bod 33).
29. Stejně tak nezakládá pochyby o ředitelově podjatosti to, že v přípisu žalobci uvedl, že „*brozí prekluze k potrestání viníka kázeňského přestupku*“. Žalovaný v napadeném rozhodnutí opět zcela případně poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze z 23. 12. 1996, sp. zn. 6 A 21/95, v němž soud uzavřel, že „*a poměr k věci nelze považovat profesionální a neosobní procesní stanovisko pracovníka správního úřadu, který účastníku řízení písemně sdělil, že správní orgán považuje za prokázané, že se stal správní delikt*“. Tento závěr si následně přisvojil ve své judikatuře též NSS (rozsudky z 26. 6. 2013, čj. 1 Afs 7/2009-753, č. 2906/2013 Sb. NSS, bod 36, z 31. 8. 2018, čj. 2 Azs 358/2017-46, bod 41, a z 18. 5. 2020, čj. 5 As 41/2019-23, bod 28). Z textu přípisu je zřejmé, že ředitel věznice nevyjadřuje svůj osobní zájem na odsouzení žalobce a výraz „*viník*“ používá v souvislosti s během prekluzivní lhůty pouze jako obecné označení pachatele kázeňského přestupku.
30. Obdobné závěry platí ohledně žalobcových námitek podjatosti v odvolacím řízení. Rychlost projednání věci poradní komisí i míra odůvodnění jejího stanoviska jsou procesním postupem, který podjatost nemůže založit. Žalovaný navíc ve vztahu ke komisi správně poukázal na to, že (jak plyne už z jejího názvu) je její funkce toliko poradní, a proto by skutečnosti odůvodňující případnou podjatost členů komise musely být mimořádně závažné. V tomto ohledu žalovaný příležitostně odkázal na rozsudek NSS z 23. 1. 2013, čj. 3 Ads 51/2012-48. S ohledem povahu komise jsou pro přezkum napadeného rozhodnutí nepodstatné též vady, které žalobce postupu komise a jejímu stanovisku vytýká (str. 8 žaloby). U nich žalobce ani nevysvětluje, jaký vliv měla na zákonnost napadeného rozhodnutí, či jak konkrétně se dotýkají jeho veřejných subjektivních práv.
31. Obdobné závěry jako pro poradní komisi platí též pro namítanou podjatost tajemnice této komise – ani ona nemá rozhodovací pravomoc ve věci samé a žalobce spatřuje její podjatost pouze v jejím procesním postupu. I námitky ve vztahu k žalovanému a celému generálnímu ředitelství jsou zjevně nedůvodné a podjatost založit nemohly. Z pouhé skutečnosti, že žalovaný řídí vězeňskou službu (§ 1 odst. 2 zákona o vězeňské službě) neplyne, že je podjatý jen proto, že má žalobce za to, že jemu podřízení pracovníci jsou podjatí. Taková skutečnost nezakládá v žádném případě ani systémovou podjatost.
32. První okruh žalobních námitek není důvodný.
33. Druhý okruh žalobní argumentace se týká samotného posouzení kárného přestupku. Dle žalobce služební orgány nesprávně posoudily jednotlivé důkazy a žalobcovo jednání. Ani těmito námitkám soud nepřisvědčil.
34. Při posouzení těchto námitek vycházel soud zejména z následující úpravy.

35. Dle § 5 zákona o vězeňské službě: „*Príslušník je povinen plnit služební povinnosti a úkoly vyplývající pro něj ze zákonů a z dalších obecně závazných právních předpisů a z rozhodnutí a příkazů nadřízených.*“
36. Dle § 6 odst. 1 zákona o vězeňské službě: „*Príslušník je povinen jednat s osobami ve výkonu zabezpečovací detence, ve výkonu vazby a ve výkonu trestu odnětí svobody vážně a rozhodně, respektovat jejich práva, zabránit krutému nebo důstojnost ponižujícímu zacházení s těmito osobami i mezi nimi navzájem a působit k naplňování účelu výkonu zabezpečovací detence, výkonu vazby a výkonu trestu odnětí svobody.*“
37. Dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o vězeňské službě: „*Príslušník ve službě je povinen zakročit v mezích stanovených tímto zákonem a dalšími obecně závaznými právními předpisy páchá-li osoba ve výkonu vazby nebo ve výkonu trestu odnětí svobody trestný čin nebo kázeňský přestupek, popřípadě je-li důvodné podezření z jejich páchání.*“
38. Dle § 19 odst. 1 nařízení generálního ředitele: „*Zaměstnanec, který zjistí případ fyzického násilí mezi vězněnými osobami, kterému je takový případ oznámen nebo který zjistí na těle vězněné osoby stopy po fyzickém násilí, případně má-li důvodné podezření, že stopy na těle vězněné osoby jsou v přímé souvislosti se spáchaným násilím anebo se vězněné osoby vzájemně napadly, učiní adekvátní opatření k a) zamezení takovému násilí, b) poskytnutí první pomoci nebo zajištění lékařského ošetření zraněným, c) oznámení takové skutečnosti svému přímému nadřízenému, a to bez zbytečného odkladu.*“
39. Dle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru: „*Príslušník je povinen dodržovat služební kázeň.*“
40. Dle § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru: „*Služební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.*“
41. Ze správního spisu plyne, že odsouzený J. vypověděl, že byl udeřen do levého horního spánku ze strany jiného odsouzeného (pana A.). Následně se pan J. domáhal zákroku a uvedl, že následující den podal stížnost na Oddělení prevence a stížností. Dne 18. 10. 2022 byl skutečně sepsán záznam o zjištění fyzického násilí, který nahlásil v cca 13:45 pan J. Ten též označil místo napadení na levé tváři. Z vyjádření psychologa dne 19. 10. 2022 plyne, že odsouzený J. byl místně rozrušený z jednání odsouzeného A. V souladu s výpovědí pana J. je též výslech kaplanky Mgr. T., která popsala, že vyšla z kanceláře na chodbu, kde si nadávali odsouzení. Následně dal jeden druhému pohlavek, který zasáhl druhého odsouzeného. Odsouzený N. vypověděl, že mezi pány A. a J. došlo ke slovní rozepři. A. chtěl J. udeřit, ale netrefil se. Pan A. následně vypověděl, že mu byl za potyčku uložen kárný trest, s kterým souhlasil, ale pana J. se nedotkl.
42. Z videozáznamu, který je součástí správního spisu, jasné plyne, že mezi odsouzeným A. a J. proběhl konflikt, jemuž byl žalobce přítomen a který nemohl uniknout jeho pozornosti. Odsouzený A. hovoří a gestikuluje směrem k J. od chvíle, co vstoupí do chodby. Poté k J., který stojí u telefonu, přistoupí, následně nejprve naznačí úder do hlavy odsouzeného J. a poté úder opakuje a odsouzeného J. zasáhne (byť zjevně ne výrazně silným úderem) do levé části obličeje. J. poté neúspěšně směřuje výpad nohou proti odsouzenému A. Incidentu byla přítomná kaplanka. Z kamerového záznamu soud dále zjistil, že žalobce byl konfliktu přítomen, v době slovní výměny mezi odsouzenými otevřel celu č. 251 a následně před fyzickým útokem otočil hlavou směrem k odsouzenému A. a J.

43. Soud má za prokázané, že k potyčce i fyzickému násilí mezi odsouzeným J. a A. došlo. Kamerové záznamy svědčí o tom, že žalobce incident viděl. To potvrzuje také vyjádření žalobce v jím sepsaném služebním záznamu ze dne 18. 10. 2022 (k němu viz dále), ve kterém uvedl, že odsouzený J. vykopl pravou nebo levou nohu směrem k odsouzenému. Tato část, která jen těsně následuje po úderu, je na kamerových záznamech dobře vidět, přičemž žalobce polohu svého těla mezi úderem do hlavy a vykopnutím nijak nezměnil. Pokud tedy sám žalobce popsal v záznamu, že viděl vykopnutí odsouzeného J., nutně musel vidět i předchozí část konfliktu a úder do hlavy odsouzeného J.
44. Z listinných důkazů má soud za prokázané, že nejprve podal odsouzený J. stížnost týkající se fyzického násilí, následně napsal zástupce vedoucího OVT Věznice Praha Pankrác e-mail, ve kterém žádal o to, aby žalobce napsal služební záznam, proč dne 17. 10. 2022 neoznámil fyzické napadení odsouzeného J. odsouzeným A., když byl u incidentu přítomen. Až posléze sepsal žalobce záznam, ve kterém uvedl, že byl dne 17. 10. 2022 svědkem rozepře mezi odsouzeným J. a A. Žalobce v záznamu uvedl, že je vyzval, aby zanechali svého jednání a použil zákonnou výzvu. Během slovní rozepře vykopl odsouzený J. nohou k A., ale minul. Dále žalobce popsal, že si odsouzený J. stěžoval, že byl napaden, což žalobce negoval, neboť neviděl, že by došlo k fyzickému kontaktu mezi odsouzenými.
45. Soud dále ze spisu zjistil, že žalobce měl dne 17. 10. 2022 službu od 05:45 do 18:15 hodin. K incidentu došlo okolo 17:10 hodin. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce měl dostatek času incident nahlásit svému nadřízenému, a to alespoň formou prostého ústního či telefonického sdělení. To však neučinil a k vypracování služebního záznamu došlo až na pokyn žalobcova nadřízeného.
46. Z videozáznamu, výslechu J. i samotného služebního záznamu má soud za prokázané, že fyzický konflikt byl žalobci oznámen. Svědkyně Mgr. L. K., vedoucí oddělení výkonu trestu, vypověděla, že není rozdíl v postupu v případě, že zaměstnanec vidí násilí nebo mu je nahlášeno. Uvedla, že v případě, že dojde k násilí nebo nahlášení možného násilí, je třeba sepsat záznam o zjištění fyzického násilí mezi odsouzenými, informovat přímého nadřízeného, provést předvedení k lékaři, informovat psychologa a zajistit s ním pohovor. Povinnost předvést odsouzené k lékaři má zaměstnanec i v případě, že osoba nemá na těle zjevné viditelné známky násilí, lékař určuje, zda osoba má nebo nemá známky násilí.
47. Přestože žalobci bylo oznámeno, že došlo k fyzickému násilí, žalobce nepostupoval v souladu s nařízením generálního ředitele ani se zavedeným postupem oddělení výkonu trestu. Neinformoval svého nadřízeného, nepředvedl odsouzené k lékaři, nesepsal záznam o zjištění fyzického násilí mezi odsouzenými (tento sepsala dne 18. 10. 2022 Mgr. L. K.), neinformoval psychologa a nezajistil s ním pohovor. Žalobce tedy porušil svoje povinnosti a žalovaný tuto otázku posoudil zcela správně.
48. Žalobce dále namítal, že audiozáznam pořízený z vězeňského systému pro nahrávání hovorů nelze použít jako důkaz pro usvědčení v kázeňském řízení.
49. Žalovaný v této souvislosti správně poukázal na skutečnost, že odsouzený J. v rámci svého výslechu potvrdil obsah záznamu a též, že záznam byl pořizován s plným vědomím odsouzeného J., který v rámci hovoru sděloval informace o svém napadení a následném nezakročení ze strany žalobce jako dozorce.
50. Dle § 18 odst. 5 zákona o výkonu trestu odnětí svobody: „*Nejde-li o telefonáty s osobou uvedenou v § 17 odst. 3 nebo § 61 odst. 9, je Vězeňská služba oprávněna se seznamovat formou*

odposlechu s telefonáty uvedenými v odstavcích 1 a 3 a pořizovat jejich záznam“. Audiozáznam tedy nebyl pořízen tajně, ale na základě zákonného zmocnění. O nahrávání věděl nejen odsouzený J., ale i samotný žalobce. Podstatné je též to, že nahráván nebyl žalobce ale pan J., který o žalobci pouze hovořil. Samotné nahrávání hovoru tak ani nezasahuje do soukromí žalobce, neboť není nahráván jeho projev.

51. Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazu „užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy“. Audiozáznam lze použít jako důkaz pro kárny postih odsouzených (např. rozsudek Krajského soudu v Brně z 27. 2. 2023, čj. 30 a 58/2022-258) i jako důkaz v řízení trestním (rozsudek Nejvyššího soudu z 21. 4. 2022, sp. zn. 11 Tdo 298/2022, č. R 25/2024 tr.). Audiozáznam byl získán v souladu se zákonnou licencí dle § 18 odst. 5 zákona o výkonu trestu a soud nenachází ani žádný jiný důvod, pro který by byl důkazní prostředek nezákonný.
52. V souladu se zákonem byl též použit služební záznam, který žalobce sepsal dne 18. 10. 2022. Žalobce v této souvislosti poukazoval na § 137 správního řádu, který se však ve věci neaplikuje.
53. Žalobce má pravdu, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek (§ 137 odst. 4 správního řádu), ale pouze jako jiný podklad pro rozhodnutí dle § 50 odst. 1 správního řádu. Je tomu tak proto, že záznam o podání vysvětlení poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o skutkových okolnostech případu, a nelze z něj proto dovozovat skutková zjištění (rozsudek NSS z 27. 9. 2024, čj. 6 Ads 344/2023-30, bod 15 a judikatura tam citovaná).
54. Žalobce však neseписoval záznam o podání vysvětlení, ale služební záznam o fyzickém napadení v rámci plnění svých pracovních (služebních) povinností. Ačkoliv se oba instituty nazývají „záznam“, jde o odlišné dokumenty a z ničeho neplyne, že by se na služební záznam měla aplikovat úprava protokolu o podání vysvětlení. Bylo plně v žalobcových rukách, jakým způsobem fyzické násilí mezi odsouzenými popíše, a byla to právě slova žalobce, jimiž popsal, že odsouzený J. si stěžoval, že byl napaden, což žalobce negoval. Žalobce namítal, že byl povinen bez jakéhokoliv poučení o jeho následné použitelnosti v kázeňském řízení služební záznam sepsat. Sám žalobce přitom na záznam v kázeňském řízení odkázal, když uváděl, že jeho sepisem byla splněna podmínka oznámení fyzického násilí nadřízenému bez zbytečného odkladu.
55. Žalobce též namítal, že tvrzení J. o napadení zůstalo osamoceno, napadené rozhodnutí je zatíženo procesními pochybeními i nesprávným posouzením věci a porušením principu *in dubio pro reo*. Též uvedl, že nebyla naplněna subjektivní ani objektivní stránka kázeňského přestupku. K tomu soud uvádí následující.
56. Jak bylo výše uvedeno, k fyzickému násilí mezi odsouzenými došlo, bylo prokázáno řadou důkazů včetně výslechů svědků, kamerových záznamů i služebním záznamem žalobce. Ačkoli byl žalobce o fyzickém kontaktu výslovně informován odsouzeným J., neučinil o tomto násilí oznámení žádnému ze svých nadřízených, neodvedl napadeného k lékařskému ošetření, ani o konfliktu neseписal žádnou zprávu, a to až do doby, kdy k tomu byl ze strany nadřízených e-mailem vyzván. Z § 19 nařízení generálního ředitele přitom jasně plyne, že uvedené povinnosti měl žalobce už jen proto, že mu fyzické násilí odsouzený J. oznámil.

57. Objektivní stránka kázeňského přestupku proto byla výše popsáním jednáním žalobce naplněna. Současně soud konstatuje, že žalobce naplnil i subjektivní stránku kázeňského přestupku, a to přinejmenším ve formě nedbalosti, jak správně uzavřely služební orgány (str. 24 a 25 napadeného rozhodnutí).
58. Soud tedy konstatuje, že žalobce svým jednáním porušil zákonná ustanovení, konkrétně § 5, § 6 odst. 1, § 7 odst. 1 písm. a) zákona o vězeňské službě, § 19 nařízení generálního ředitele, § 45 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, jak dovodily správní orgány. Žalobce se tak svým jednáním dopustil kázeňského přestupku. Správní orgány proto nepochybily, když nepostupovaly v souladu s principem *in dubio pro reo*, tj. v pochybnostech ve prospěch. Ve věci totiž nenastaly žádné relevantní pochybnosti.
59. Ani druhý okruh žalobní argumentace proto není důvodný.

7. Závěr a náklady řízení

60. Soud dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a žalobu proto zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
61. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, nicméně mu nevznikly žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úředních činností. Proto mu soud náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. března 2025

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu

